

§ 5.

I de i § 4 omhandlede Tilfælde er dog Kjøberen ansvarlig, naar det Kjøbte har været offentlig salubudt eller han kan paavise Sælgeren."

vedtoges eenstemmig med 45 Stemmer.

Derved bortfaldt Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 4, 5, 6 og 7 til de samme Paragraffer, ligesom derhos ogsaa som Følge af denne Afstemning Citatet af § 5 udgik af 1ste Linie af § 7.

Derpaa fattes Sagen i sin Heelhed under Forhandling.

Thygeson: Det er en ganske egen Sag for mig at tage Ordet angaaende det foreliggende Lovforslag i dets Heelhed, da jeg maaskee endogjaa staaer aldeles ene med min Betragtning af samme. Imidlertid kan jeg ikke Andet end følge min Overbeviisning med Hensyn til denne Sag, og den vil jeg derfor ogsaa udtale. — Jeg maa meget beklage, at jeg ikke kan stemme for Lovforslaget, efter som det er min fulde Overbeviisning, at det ærede Udvalg har gjort sig den største Umage for at levere saa godt et Arbejde som muligt, ligesom jeg ogsaa skal udtale min Paaskjønneelse af, at den høitærende Indemrigsminister med Overbeviisning om, at det vilde være til sand Nytte, har foreslagt det oprindelige Regjeringsforslag. Jeg kan imidlertid ikke dele den Opfattelse, som derved har gjort sig gjældende, og jeg har allerede under Sagens 2den Behandling temmelig udførlig og klart udviklet, hvorledes Lovforslagets nuværende § 3, tidligere dets § 4, angaaende Fredningen af visse Dyr, der jo er dets egentlige Bærer, i enhver Henseende er upraktisk, baade for dem, som skulle efterleve samme, hvilket væsentlig er Landboerne, og for dem, der skulle overholde den, Dommerne, idet hverken hine eller disse ville kjende de Fugle, som i Paragraphen ere omtalte. Den ærede Ordfører fremhævede rigtignok ved 2den Behandling, at man jo nu i Skolerne lærer Naturhistorie, og at man maaskee ogsaa faaer Billeder af de omtalte Dyr at see. Men jeg maa dog dertil sige, at jeg, efter hvad jeg

kjender til Landbefolkningen, ikke troer, at den i fjerneste Maade vil kunne hjælpe sig ligeoverfor en Lov som den foreslaaede med de Kundskaber, som den faaer i Skolerne; den vil bestandig befinde sig i den største Forlegenhed ligeoverfor Loven. — En anden Grund til, at jeg ikke ynder, at man nu skal blive bunden ved en Lov som den foreslaaede, er, at man efter min Erfaring — og jeg har dog adskillige Aar liggende bag ved mig — aldrig nogenstunde her i Landet er gaaet løs paa at ødelægge de Dyr, som ere nyttige. Naturligvis kan det — det forstaaer sig — hist og her skee, at Drengene af Eigegyldighed eller Raadhed ødelægge enkelte saadanne Dyr, men for at høde derpaa behøver man ikke en særlig Lov. Jeg har meget mere erfaret, at man med den største Opmærksomhed følger de Dplysninger, som man kan faae om, hvilke Dyr der er nyttige, og at man i Genhold dertil freder om forskjellige Dyr. Dette troer jeg er det virkelige Forhold, og jeg maa paa mine Collegers, Landboernes, sunde Fornufts Begne protestere imod den Formening, at de imod bedre Vidende ødelægge Dyr, som de troe ere dem til sand Nytte. — Hovedtanken i Lovforslaget og navnlig i dets § 3 er jo, at man skal skaane de Dyr, der gjøre megen Nytte ved at forhindre Insecters Udbredelse osv. Jeg troer imidlertid, at man i denne Retning tager feil med Hensyn til, hvad man veed og kan udrette. Man glemmer blandt Andet, at der i Insecteriget findes en vis Periodicitet Sted, og at, naar visse Insecter til en vis Tid have udbredt sig i en meget stor Mængde, saa indfinder der sig en Culmination og derpaa en Reaction, under hvilken der baade for Skovvesenets og for Agerbrugets Bedkommende stærkt udvikler sig andre Insecter eller andre Dyr, som ødelægge de Insecter, som have voldet saamegen Fortrød. Naar jeg siger: for Skovenes Bedkommende, skal jeg minde om, at vi baade i Sjælland, i Fyen og i Sylland have oplevet, at visse Insecter til enkelte Tider ere tagne til i en overordentlig høj Grad — saaledes toge jo nogle Insecter for et Par Aar siden meget stærkt Overhaand i den kongelige Plantage Palægaard — men